

Kázání Marka Vanči z 3. února 2019 v Chotěboři a Krucemburku

Kázání Marka Vanči z 3. února 2019 v Chotěboři a Krucemburku

I.čtení:Mk 6, 45-52

II.čtení:Mk 6, 50-52

Milé sestry a milí bratři,

musel to být pro učedníky nevšední zážitek, když byli přítomni velikému setkání svého Mistra s lidmi, kteří se kolem něho shromáždili. Vždyť jich bylo nejméně 5000 mužů. Ježíš sice původně chtěl být s učedníky sám, ale když viděl zástupy, jak jsou bezradní, bez vedení a bez pomoci, zželelo se mu jich a oslovil je. Smíloval se nad nimi. A zástupy o jeho slovo zřejmě stály, protože skoro celý den ti lidé ochotně poslouchali Ježíšovo kázání. Evangelista říká, že je učil mnoha věcem. A k večeru došlo k neobvyklé události, kdy Ježíš pomocí pěti chlebů a dvou ryb nasýtil celý ten zástup a ještě mnoho jídla zbylo.

Po této události Ježíš přinutil učedníky, aby pluli napřed přes jezero, že sám propustí zástupy, že se s nimi rozloučí a pak ještě chvíli zůstane na hoře v modlitebním soustředění. Po několika hodinách, vlastně už k ránu, uvidí Ježíš učedníky, jak zmožení veslují proti větru a vydá po vodách jezera za nimi. Učedníci ho nepoznají, nevnímají ho, mají v očích děs, myslí si, že vidí obludu, strašidlo, které je chce zničit. Voda tehdy byla v představách učedníků sídlem zlých, démonských, proti božským sil. Proto měli za to, že Ježíš je jednou z nich. Nedošlo jim hned, že to je Pán.

Je zřejmé, že učedníci veslující v loďce a bojící se, jsou obrazem naším, obrazem církve. Naše životní situace je podobná. Jsme účastní setkání s Ježíšem, chodíme na bohoslužby, jsme mnozí neděli co neděli blízko svému Pánu, posloucháme jeho slovo, vnímáme, co říká a často také rozumíme a přijímáme srdcem, jsme účastníky jeho stolu, jsme svědky jeho zázračného sycení, neboť nasycení zástupů je také předobrazem křesťanské večeře Páně, eucharistie. Prožíváme radost ve společenství církve, jsme rádi, že jsme u Ježíše, i když také ještě zdaleka všemu nerozumíme. Po takových výjimečných chvílích však přichází všední, pracovní dny, přichází obyčejné starosti a přichází i prověrky naší duchovní zdatnosti. Sváteční chvíle pominou, shromáždění se rozejde a přijde zkouška. Zavalí nás složité životní situace, a i když nejsme sami, protože kolem sebe máme rodinu či lidi stejně věřící, přece jen se nám těžko prodírá životem a často nás to vše okolo zmáhá. Jsme jako učedníci - veslujeme usilovně, jenže proti větru /dost často také proto, že se nám z principu po větru, po proudu, s ostatními nechce plout/ a život se stává bojem a dřinou. Často máme dojem, že jsme vlastně sami. V životě každého z nás se objevují obtíže. Jsou různé u různých lidí. Někdy jsou to problémy s dětmi, jindy problémy s rodiči, starosti hmotné, pracovní nebo zdravotní. A nám se zdá, že pomoc není nablízku. Sice jsou lidé okolo nás, ale ti buď nechťejí anebo ani nemohou rozumět našim vnitřním starostem, obavám, strachům a problémům. Tady je třeba povědět jednu důležitou věc. Je to úplně normální, víra v Ježíše Krista nikdy neslibovala snadný život, vždyť skutečné, na bibli založené křesťanství nikdy nehlásalo: uvěř v Ježíše a problémy se ti budou vyhýbat. Poctivá a pravdivá víra vždycky čeká nápor zla, nesnází, nemocí, protože navíc kvůli své podstatě /že žije z Boha/ musí jít do jisté míry vždy proti proudu lidského hříchu a lidské nevěry. Opravdu věřící člověk jde vždy proti větru doby, je sice oběma nohama na zemi, ale zároveň čeká nové nebe a novou zemi a neskládá naději ve věcech tohoto světa a už vůbec ne ve vůdcích tohoto světa. A tak žijeme ve světě, který ještě pořád čeká na dokonání všech věcí a na zjevení Boží slávy. Proto je tolik trápení, proto jsou války, proto je tolik lidské bídy a neštěstí. Proto tak často ten protivítr. Pořád ještě čekáme na slavné završení Božího díla.

Když Ježíš Kristus vstal z mrtvých a ukázal se shromážděným učedníkům, měli ho také za ducha či za strašidlo /Lk 24,37/. Vyděsili se, a až když k nim promluvil, měnil se jejich děs postupně v radost. Zde Ježíš přichází po vlnách a dává tím najevo, že je Pánem tohoto světa, že není nic, co by se mu vymykalo z rukou, že on stačí svou mocí na všechno zlé, co je proti člověku v tomto světě. Jeho chůze po vlnách jasně vypovídá, že přichází Bůh a Stvořitel, Pán a Mesiáš. Je to zjevení Boží slávy a moci. A pak zděšené učedníky osloví: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se“! To jsou slova, která staví učedníky na nohy. A když Ježíš vstupuje mezi učedníky na loď, vítr se utiší a situace si

rázem změní. Strach učedníků mizí. Místo toho přichází radost a úleva. Je to Pán a je s námi. Jak to, že jsme pochybovali a báli se, vždyť byl nablízku. Evangelium říká, že Ježíš zdálky uviděl nouzi učedníků a vydal se jim na pomoc. Ježíš opustil společenství se svým nebeským Otcem a přišel nám lidem na pomoc. Bůh nás, sestry a bratři vidí, vidí naše boje a zápasy a přichází, aby nám pomohl. Nejsme na to všechno ve světě sami. Přichází Boží Syn, Vítěz nad smrtí, hříchem i veškerým zlem, které na tomto světě je. Evangelium si dává záležet, aby zdůraznilo, že pro Ježíše vůbec není problémem zvládnout síly zla, ovládnout to, z čeho nám naskakuje „husí kůže“. Ježíš si klidně jde po vodě, kráčí po tom, co nám se zdá být nepřekonatelné a nevladatelné. Zvládá to naprosto bez problémů. Pochopme tedy, že Boží Syn sestoupil do naší lidské situace a obětoval svůj život na kříži, abychom se my už nemuseli ničeho bát. Bůh vstoupil v Ježíši Kristu do našich zápasů a dává nám své vítězství. My všichni, jak tu jsme, máme skrze víru podíl na tomto vítězství. Když Ježíš vstoupí se svou mocí mezi nás, jako tehdy mezi učedníky na loďku, rázem mizí všechny obavy a strachy. Věci a skutečnosti našich životů získávají ten pravý rozměr a už neděsí. Bůh byl a je nablízku, není třeba o tom pochybovat, není třeba se bát, že se někde zapomněl a že neví, čím procházíme. Je tu, je na dosah. Chce nám pomoci. Dává nám sílu a novou naději. To je nezvratitelná skutečnost. My po vodě nemůžeme chodit, ale Ježíš ji má ve své moci, nic ho nemůže zastavit, když se rozhodl nám jít na pomoc. Je to přece jedinečná zvěst, která umožňuje záchranu člověka, poskytuje pravou radost, vrací naději a dává záruku, že svůj život nepromarníme a neprohrajeme. Čím to, že když jde do tuhého, tak Ježíše nevidíme, ačkoliv je nablízku a dává celou svou bytostí a celým svým jednáním najevo, že je Pánem situace a že se nemusíme děsit života a jeho strastí. Je to s námi nejspíše tak, jak praví autor písně: „Je bída tohle bytí, je jako vlnobití, vtáhne tě a nepustí, sem a tam tě hází, rány tobě sází, láme tě až k prasknutí, hrůza ruce poutá, zkáza ze tmy kouká...., marně řvu a vzlykám, marně stébla chytám, síly už mi dochází. Zoufalý a hluchý, nemám ani tuchy, kdo po vlnách přichází“.

Slyšme dobře svého Pána, který je nablízku a který říká: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se“! Učedníci tenkrát nebyli vnímaví, říká evangelista Marek. Nebyli otevření k zázračné přítomnosti svého Pána a Mistra. Byli duchovně slabozrací. A co my? Pamatujme, že Ježíš je nablízku a že zvládne všechna naše ohrožení, kterých se my lidé tak často děsíme. My ovšem máme také nevnímavá, vlastně doslova ztvrdlá srdce, ztratili jsme citlivost na Boží věci, jsme příliš zahleděni do svého často marného veslování, a proto nevidíme, ke své škodě, že ve chvílích ohrožení je Ježíš skutečně nablízku. Pak ani nevíme, že bychom se po něm měli shánět a hledat ho. On je však vždy nablízku a není nic, co by mu bránilo nám pomoci. „Vzchopte, já jsem to, nebojte se“! Tušíme už, vidíme už, kdo po vlnách přichází?

Amen